

CENTRUL CULTURAL "JEAN BART" TULCEA
Str. Progresului, nr.34 Tulcea, 820029, România
Tel/fax. +40.240.519.329
email: centrulculturaltulcea@yahoo.com
www.teatruljeanbart.ro

Centrul Cultural „Jean Bart” Tulcea este o instituție publică de cultură finanțată de CONSILIUL JUDEȚEAN TULCEA

Concursul Național de Poezie „Panait Cerna”, septembrie-noiembrie 2022, Tulcea, ediția a XLVIII-a

Organizată de Centrul Cultural „Jean Bart” Tulcea, ediția a XLVIII-a a Concursului Național de Poezie „Panait Cerna” s-a desfășurat în perioada 19 septembrie – 7 noiembrie a anului curent și a atras atenția a nu mai puțin de 208 de participanți din majoritatea județelor țării, dar și de peste hotare (Republica Moldova, Germania). Concursul se adresează creatorilor de poezie care nu au debutat literar în volum propriu, o altă cerință pentru participarea la concurs fiind respectarea unui prag minim de vârstă de 16 ani și, în aceste condiții, peste o treime din lucrările primite au fost realizate de elevi din ciclul liceal, la concurs participând atât studenți, cât și persoane care și-au finalizat studiile universitare.

Juriul ediției curente a avut următoarea configurație: Președinte juriu - Ovidiu Dunăreanu, scriitor, redactor-șef al revistei literare „Ex Ponto”, Constanța, fost președinte al Filialei Dobrogea a Uniunii Scriitorilor din România, o prezență constantă în organizarea edițiilor concursului încă de la începuturile sale; membri: Diana-Dobrița Bîlea, critic literar, scriitoare, membră a Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Dobrogea; drd. Elena Bălășanu (Gongonea), filolog, poetă distinsă cu premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Craiova, pentru volumul de poezie „Singurătatea nu ne face mai buni”; secretar juriu, având doar rol consultativ: Bogdan Pascal, referent în cadrul Centrului Cultural „Jean Bart” Tulcea.

Jurizarea lucrărilor a avut loc în perioada 2-6 noiembrie a.c., și, în urma derulării exercițiului de jurizare, concluzia generală este aceea că, deși recursul la post-modernism oferă o anumită libertate, acest lucru trebuie echilibrat cu un simț critic și printr-o profundă integrare culturală a conceptelor-cheie folosite.

Premiul „Panait Cerna”, în valoare de 1200 de lei, a fost acordat doamnei Ana Daria Maruseac, din Suceava, absolventă a Facultății de Medicină din cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa”, Iași, prezență cunoscută pe diferite platforme literare, precum Festivalul-concurs Național de Creație Literară „Avangarda”, Concursul Național de Literatură „Alexandru Macedonski”, Suplimentul L.ink.

Premiul „Ars Poetica”, în valoare de 800 de lei, a fost oferit doamnei Marinela Tcaci, din Siret, Suceava, specializată în științele educației (Facultatea de Științe ale Educației, Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava), limbi străine (Facultatea de Limbi străine, Engleză-Franceză, Universitatea „Spiru Haret”, București), cu studii de master absolvite în specializarea „Consiliere Școlară și Educație Emoțională”, Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava. Este un nume care s-a făcut remarcant în acest an, prin distincții importante primite în urma participării la concursuri literare consacrate: premiul II la Proiectul Internațional de Creație Literar-Artistică „Eminescu, un vis în

așteptare" organizat de UZPR România, Marele Premiu al Festivalului Interjudețean de Poezie „Ion Cozmei" organizat de Centrul Cultural Bucovina, Suceava și Consiliul Județean Suceava, premiul I la Festivalul-Concurs Internațional de Creație Literară „Bogdania” organizat de Asociația Cultural-Umanitară Bogdania, premiul I la Festivalul-Concurs Național de Literatură „Rezonanțe Udeștene” organizat de Consiliul Județean Suceava, Centrul Cultural „Bucovina”, Centrul pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, în colaborare cu Uniunea Scriitorilor din România, Societatea Scriitorilor Bucovineni.

Premiul „Euterpe”, în valoare de 800 de lei, a fost decernat tulpencei Andra-Eleonora Rădan, în prezent studentă în cadrul Facultății de Inginerie Medicală - Universitatea Politehnică București, absolventă a Liceului Teoretic „Grigore Moisil” din Tulcea.

Câștigătoarele celor două Premii Speciale ale Juriului, în valoare de 600 de lei fiecare, sunt: Raluca-Cosmina Calancia, din Dorohoi, Botoșani, studentă a Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” - București (câștigătoare a mai multor distincții literare, dintre care amintim Premiul al II-lea, secțiunea Poezie, la Festivalul Național de Poezie „Nicolae Labiș”, ediția a 53-a – 2021, Suceava, 4-5 octombrie 2021, Premiul al III-lea, secțiunea Poezie, Festivalul-Concurs de Literatură „Moștenirea Văcăreștilor”, ediția a LIII-a, Centrul Județean de Cultură Dâmbovița, 4-5 noiembrie 2021, Premiul Special al Juriului, secțiunea poezie la Concursul Internațional de Creație Literară „Vis de toamnă”, Ediția a IX-a, 10 octombrie – 10 noiembrie 2021), precum și Steliana Cristina Voicu, din Ploiești, Prahova, absolventă a cursurilor de master din cadrul Universității Petrol-Gaze din Ploiești, Facultatea de Științe Economice, specializarea Sisteme cu Baze de Date pentru Afaceri, ea fiind prezentă cu poeme în mai multe antologii și reviste literare și, de asemenea, făcându-se remarcată la diverse concursuri literare prin distincțiile primite (premiul al III-lea la Festivalul Internațional „Lucian Blaga”, poezie, 2016, Sebeș; premiul al II-lea la Festivalul de Literatură „Tudor Arghezi”, secțiunea „Bilete de Papagal”, 2020, Târgu-Cărbunești; premiul I la Concursul Național de Poezie „Nicolae Labiș”, octombrie 2021, Suceava și multe altele) și, de asemenea, fiind prezentă cu haiku și tanka în diferite reviste și publicații online, precum: Asahi Haikuist Network din Japonia; The Mainichi – Japonia; Cattails – Canada; Daily Haiga – Canada.

Premiul „Aegyssus”, în valoare de 600 de lei, a fost obținut de Valeria-Ștefania Vlad, din Babadag, Tulcea, absolventă a Liceului Teoretic „Grigore Moisil”, în prezent studentă în cadrul Facultății de Automatică și Calculatoare – Universitatea București.

Mențiunea I, în valoare de 500 de lei, este distincția câștigată de Ștefania-Irene Crețu, din Galați, elevă a Colegiului Național „Vasile Alecsandri”; ea s-a făcut deja remarcată câștigând, în anul 2018, premiul al II-lea la a XVI-a ediție a Concursului Național de Creație Literară „Ars Nova”, precum și mențiune la ediția a VII-a a festivalului „Ana Blandiana”, festival în cadrul căruia, la cea de-a VIII-a ediție a sa, în 2019, a obținut premiul al III-lea.

Mențiunea a II-a, în valoare de 400 de lei, a fost oferită constanțencei Andreea Prisăcaru, din Medgidia; creațiile ei sunt prezente în numeroase antologii și reviste literare, fiind apreciate în cadrul diferitelor concursuri literare, semn fiind premii obținute, precum premiul al III-lea, secțiunea poezie, la Concursul de creație literar-artistică „Panait Istrati”, ediția a II-a, 2021, organizat de revista „Convorbiri literar-artistice”, București; premiul I la Concursul Național de creație literară „Dimineața unui miracol”, 2021, organizat de Palatul Copiilor Ploiești; mențiune liceu la Festivalul Internațional de creație și interpretare „Ana Blandiana” 2020, ediție online.

Bogdan Pascal

Ana Daria Maruseac - Premiul "Panait Cerna"

anemiile astea mă ascund între pereți

îmi lipsește vinovăția aceea fără dinți
pe care am învățat-o din desene animate

purtam același pulover albastru
și învățam să merg desculță

acum îți scriu în gară și te uiți la mine
îți vorbesc despre tine. am ars două chibrituri
frigul acesta îmi descurajează visele cu bipolari

hai să uităm de ce azi nimeni nu plânge pentru noi
ne oprim încă în capul scărilor și ne privim fix
toracele meu din carioci se usucă și ameninț să te lovesc cu cărămizi
de acum nu mai urmăresc oameni pe stradă

mâine
vom stinge cerul
și vom avea o scuză
să ne ascundem după perețiiăștia de care ne lovim cu capetele în fiecare joi
când claxoanele ne spun pe nume

azi
lăsăm măștile astea din rigips să se privească pentru noi
vor putea spune mai multe

A fost sfârșitul lumii...

sunt câteva dimineți în care șchiopătez cu piciorul drept
nu pot ține nimic în mâna stângă

și-mi amintesc tendința ei de a-și pierde șosetele

în fiecare an îmi cumpăr câte o marionetă
să-mi amintesc cum este să ai control

te las să dormi în cameră cu 3 ceasuri care ticăie
să ai cel puțin două surse care să-ți spună același lucru
când un ceas se oprește
mă opresc și eu.

reflexia asta încercănată
mi-a luat locul în autobuz
și nu vrea să fredoneze odată cu vocile ce
de 3 zile nu mă lasă să adorm

pata artistică de cafea din mijlocul mallului
mă face să cred că trăiesc un film francez
cât două tramvaie se întâlnesc și își schimbă direcția
timpul s-o ia de la început

am ajuns aici din greșeală
pot sta să vă privesc fix pe toți cei ce nu mai știți cum mă cheamă
nu am să ridic șervețelul de pe jos
l-am scăpat prima dată când mi-ai spus pe nume

în ziua pe care o uităm azi
ziua pe care o uităm în fiecare zi

Marinela Tcaci - Premiul “Ars Poetica”

Lutierul

El își trecea arborii prin inimă
în ritmul sevelor
și vorbea limba frunzelor.
Știa dialectele crângurilor și ale pădurilor de foioase, de brad și molid.

Prin scorburii
lacrima sa verde de salcie adia tânguirea vânturilor,
a ploilor mici cu ochii de stea
până când răsturna timpul
și în fiecare zi
el însuși devenea molid, salcie, arțar.
Acasă își dezbrăca scoarța lemnoasă
și modela viori în fragmente-puzzle de inimă
în cutii de rezonanță ascundea foșnetul și bătaia de aripă
din muguri făcea chei pentru corzi
să aluneca sunete din adâncul sinelui său
și să se împrăștie în jur ca focuri de artificii
în combinații de n luate câte k
peste cer
peste univers
deasupra proiecțiilor de stele căzătoare.
Cu linia vieții răsuca arcușuri cu plete răstignite dinspre răsărit spre apus.
Atunci lutierul își fixa tălpile în cordul pământului
și își lipea tâmpla de nor
își îngropa vioara sub puls să îi dea din viața sa
și înălța sunete vii într-un zbor sinonim
printre ramuri și coarne de cerbi
înapoind pădurii muzica sa respirândă.

Virtuos în abisuri de timp

Din înălțimea Icarului
sunete coborau în vârtej cu capul lăsat
Din adânc pasul de chihlimbar se înălța până la pulsație
La mijloc el plesnit în sinapse
nod al timpului
cu brațe răstignite și falange încleștate.
Viața lui în vârf de arcuș răstălmăcea tresăriri
notele muzicale înălțau inimi spre păsări și colțuri spre stea
vase de sânge pulsau în Tempo di Polacca.
Respirația lui uneori aluneca
în abisul viorii.
Acolo erau încă muguri și rizomi de arțar
își clătina gândurile în plete despletite
înspira prospețime prin multiple canale intersectate
apoi iar
își ridica răsuflarea pe umăr iar notele sale făceau piruete-n eter
până la creștet zdrobind ziduri de cremene cu tălpile mici.

Andra-Eleonora Rădan - Premiul "Euterpe"

I.

M-am descălțat când am intrat în curte;
pe stânga era betoniera, a uitat-o tata pornită
m-am dezbrăcat de gânduri și le-am aruncat înăuntrul mașinăriei;
a doua zi aveam statui în fața porții
materialul mă privește în fiecare zi
am început
să nu vin pe-acasă.

au trecut două anotimpuri,
acum strălucesc mândre în lumina soarelui.
Mă bucur pentru ele.
Stau la umbra lor și-mi sorb limonada din priviri
dacă deranjează pe cineva că folosesc pai din plastic?
voiam să mă ridic dar
mi-a amorțit piciorul,
și n-ajung la mâna bunicii;
am strigat dar mi-a răspuns doar ecoul.

Betoniera încă merge,
cred că tata a uitat s-o oprească.

Bio-chimie

mucegai înflorit
care ascunde tot ce ai zis mai devreme.

sub pernă busuioc
dar iedera e mai vie și strânge mai tare pielea proaspăt refăcută.
legat de arcurile din saltea
ai rămas în spațiul dintre perete și pat,
cu degetele încleștate pe creionul roșu
numărând zile.
scrijelind varul dezvelești măduva peretelui rece și neagră,
cu miros de morgă și noroi de noiembrie.
când vârful creionului s-a tocit
coase-ți țesuturile între ele
înmoaie ața-n iod și plângi
de parcă ar fi prima dată,
coase-ți gândurile și prefă-te
că vârful acului nu s-a tocit
și că mucegaiul te învăluie.

Raluca-Cosmina Calancia –Premiul Special al Juriului

înlăuntru

acolo e
începutul și sfârșitul
tineri cu brațele albe șterg de pe chipurile lor lumea
nici durere, nici întristare, nici suspin
așa li s-a promis
și așteaptă.

copilul ghemuit în pânțele mamei sale nu știe
nimic din ce îi se pregătește
dormi dragul meu, dormi
prin somnul tău trece lumea care ți s-a promis
dormi și uită
fluturi mari cu aripi ușoare se vor înfășura în jurul chipului tău.

în stup

luminile galbene al oraşului cuprind totul
blocuri ca nişte cutii minuscule
stupi cu oameni care forfotesc cât e ziua de lungă
grăbiţi să ajungă spre locurile lor
fără oameni străzile nu mai sunt străzi, nici oraşele nu mai sunt oraşe
stupul e gol
nici un zgomot
câteodată mi-aş dori să nu mai aud nimic
nici ţipete, nici infernul şoselelor mari,
însă liniştea nu e neapărat linişte
căci în stup viaţa înseamnă altceva

Steliana Cristina Voicu – Premiul Special al Juriului

Tâmpiele mele lângă tâmpiele tale

Sub brâul de damasc al lunii,
un trandafir roşu îşi scutură somnul
peste umerii noştri îmbrăţişaţi
în leagăn.

Tâmpiele mele,

lângă tâmpiele tale

v i s e a z ă:

petală cu petală

stea lângă stea,

din fiecare zodie şi constelaţie...

Rosteşte o vrajă pentru zeii nopţii,

să oprească ceasul

ce pulsează între palmele lor

minut

între minute,

şoaptă

între şoapte,

ca visele mele să-şi găsească împlinire

lângă visele tale !

Şi, peste ani, noi să stăm tot îmbrăţişaţi

ca-n „Sărutul” lui Klimt,

în timp ce vântul îi tulbură cămaşa trandafirului...

Steaua din Port

O altă zi de toamnă se stinge în amurg,
iar eu mi-abandonez visurile-n port
pe aleea-nsingurată de turiști și măști.

Gânduri de cerneală se conturează
vers

 cu vers,
pe pânza de in a cerului:
nor

 după nor

 după nor...

dar un val se ridică, spălând tabloul
și decupează bucăți de cer,
să le ducă-n adâncuri,
furându-i bătrânului Orion o stea.

Lacrimi de înger cad molcom...

Închid umbrela și îmi îndes masca în buzunar,
să simt pe obraz
un fuior de lună – poate
e o promisiune pentru mâine!

Valeria-Ștefania Vlad – Premiul “Aegyssus”

inerție

de câteva luni

scriu un alt nume pe acatiste,

ca rugăciunile tale să ajungă

la cineva care le merită.

nu vreau sa cresc mare.

așa că o să cresc rădăcini metalice

în fața televizorului,

pe canapeaua de sufragerie.

va trebui să arzi blocul
ca să scapi de mine.

harababură

moartea ți-a lăsat o floare pentru mormânt
și o cheie să-ți încui cavoul.

urcă scările.

a treia treaptă scârțâie pe partea stângă

și țipă

țipă

țipi tu.

invit-o la masă, avem ceai.

am pus oglinzi pe scaune,

nu te simți singur.

repetă căderea,

nu vrei să te prăbușești

cu părul ciufulit.

Ștefania-Irene Crețu – Mențiune I

rendez-vous

undeva la tangența dintre al

șaptelea și al optulea cerc

mi-am cusut palmele una de

cealaltă.

dintre ele, ca din palme sfinte,

se naște roșu.

acel roșu care aduce moarte
și disperare,
care udă recolte și hrănește animale,
care se prelinge
dincolo de centrul Pământului,
înapoi spre mine.

titlu pentru un necunoscut

te comporti de parcă ai fi
un viitor titlu de poezie
pe care obișnuiam să-l caut
la întâmplare,
deschizând dicționarul acolo unde
degetele percepeau fila
cea mai tăioasă.
și căutam, cum caut și acum,
un singur cuvânt, necunoscut
și complicat, care să poată descrie
cele câteva zeci de rânduri
gândite, tăiate și rescrise.

de când am început să caut,
am dat numai peste cadavre
de păsări, mutilate și împrăștiate
pe străzi ca piesele unui puzzle
și mă întreb dacă nu cumva
sucombarea lor, care mă bântuie
la fiecare pas, e un semn să nu mai caut

cuvântul potrivit

pentru un necunoscut.

Andreea Prisăcaru – Mențiune II

Copilărie

Băiatul mă privește cu ochii luminoși, nu înțelege de ce oamenii sunt atât de ciudați și complicați, de ce fata aia frumoasă se bâlbâie când vorbește, de ce ție nu-ți pasă, te vede trist și nu înțelege de ce nu vrei să-ți accepți supărarea. Ne suprimăm emoțiile de la primul „nu mai plânge!“ țipăt de mama. Îți dau eu motive să plângi! Din ziua aia, toate emoțiile tale se întâmplă rar și când ești doar tu. Copilul nu înțelege și nu știe cum e lumea asta, a adulților instabili psihic ce nu-și permint terapie. Pe el o simplă înghețată mâncată pe banca din parc îl face fericit. Vreau să fiu iar mică, mă gândesc ce porcărie a fost să aștept atât maturitatea. Și ea e frumoasă, dar mai complicată, se lasă greu de cucerit fericirea când ești mare. Căldura este mai suportabilă de când privesc gălușca asta de om care fierbe de inocență, drăgălășenie, naivitate pură. Îmi amintesc când am observat că au înflorit macii pe marginea șinelor de tren când mergeam să mă înscriu la facultate, mă făceau să zâmbesc stupid în fața geamului murdar. Surâd și acum, nu m-am schimbat atât de mult, încă pot vedea frumusețea din lucrurile astea banale, doar că am lentilele murdare de atâtea... de atâtea treabă de om mare făcută în grabă, aiurea, stângaci. Înțeleg acum de ce fata aia frumoasă e anxioasă și compățimesc copilul din mine care s-a ascuns nu știu de când în nu știu ce colț al ființei mele; adulții sunt doar niște copii confuzi care încearcă să se convingă că știu exact ce se întâmplă și cum funcționează viața.

Echilibru

Tot pământul stă îndoit pe o balanță,
pe un taler este o clepsidră, pe celălalt
toți oamenii, un miez de nucă bucata,

strânși într-un glob numit Pământ.
Pentru fiecare tomboy există o drag queen
îmbrăcată mai frumos decât majoritatea
femeilor. Echilibru. Totuși, toți am ieșit
din pântec de femeie. Echilibru. Un om
se stafidește, se scurge câte puțin din
clepsidră. Echilibru. Balanța atâră greu,
Pământul stă să cadă, o bilă care vrea să
facă puf, pentru că indivizii nucă sunt
din ce în ce mai mulți. Probabil de-aia sunt
războaie, ca oamenii nucă să fie puțini,
altfel Pământul se face greu, cade, puf.
Este un act de egoism să ucidem oamenii nucă
pentru a nu se sparge globul de viață?
Este, este... Un om vesel stă trist, altul,
trist mereu, se bucură cu patos. Echilibru.
Tata se joacă lego, eu merg la muncă să mă cresc.
Echilibrul balanței este incorect, ne spun
logicienii, filozofii, umaniștiiăștia miez de nucă.